

Hôm nay Nhược Vũ chính thức được giao việc làm, mọi người cũng thôi không tò mò về cô nữa. Chốc lát lại có một vài đồng nghiệp tới làm quen, khiến tâm trạng của cô thật sự được thăng hạng.

Cầm xấp tài liệu trên tay lòng cô vui như mở hội.

Trương Nhược Vũ hôm nay chẳng còn vô dụng nữa rồi. Thì ra cảm giác được kết bạn là như vậy, trước giờ chỉ có người khác muốn làm bạn với cô, chứ cô chưa từng để ý tới người khác.

Hôm nay mới biết được, thì ra cảm giác được hoà đồng với mọi người vui đến như vậy.

Công việc của Nhược Vũ là tổng hợp ý kiến đánh giá của khách hàng về những mẫu xe được Lâm Thị cho ra mắt.

Nhược Vũ rất hăng hái làm nhiệm vụ, cô lướt trên các web bán hàng của Lâm Thị để ghi chép lại thông tin.

Sau một hồi di chuột, cô đọc được một dòng tin được giật tít trên báo điện tử về chuyên ngành kinh doanh.

Trương Thị và Lâm Thị sẽ mở hợp báo kí kết hợp đồng hợp tác đầu tư vào sáng mai.

Đôi mắt Nhược Vũ xoáy sâu vào màn hình, họ bắt đầu chia chát kiếm sống bằng tài sản của ba mẹ cô rồi.

Giờ nghỉ trưa Nhược Vũ không đi ăn cơm, cô đợi mọi người ra khỏi phòng hết mới ra phía ngoài ban công gọi điện cho Uyển Dư.

Rất may cô vẫn còn nhớ số điện thoại của cậu ấy.

Đầu dây bên kia bắt máy, Nhược Vũ vào ngay vấn đề chính.

-Alo chị họ, em là Nhược Vũ đây, chị có thể giúp em lấy được thư mời, để đến buổi họp báo tổ chức ở Trương Thị vào ngày mai không?

Uyển Dư đầu dây bên đây nhăn mặt thắc mắc, không biết tại sao cô ta có số của mình nhưng bỏ qua chuyện đó, cô cũng không muốn dài dòng hỏi lại.

-Cô muốn thứ đó làm gì?

-Ngày mai Trương Phi sẽ kí kết hợp đồng với Lâm Thị.

Em muốn biết tại sao ông ta lại có quyền sử dụng cổ phần của Tiểu Vũ để lại.

Cô chỉ nói một phần ý đồ của mình cho Uyển Dư nghe, bởi chuyện này còn liên quan đến Lâm Khải Trạch mà Uyển Dư lại rất tin tưởng hẳn ta.

Uyển Dư bên này hơi do dự, mấy ngày nay cô cũng có nghe tới chuyện hợp tác của Trương Thị và Lâm Thị, đây là một hợp đồng lớn, lỡ như Châu Nhược Vũ tới phá rối chắc chắn Khải Trạch sẽ trách mắng cô một trận.

Biết Uyển Dư còn chưa tin tưởng mình, Nhược Vũ cố thuyết phục.

-Chị họ cũng không muốn anh chồng hợp tác cùng với Triệu Phi mà có phải không.

Nếu ông ta lợi dụng tình cảm của anh hai dành cho Tiểu Vũ mà trục lợi, thì tội nghiệp cho linh hồn của Tiểu Vũ lắm, cũng...tội nghiệp cho anh hai nữa.

Bất đắc dĩ cô mới nói những lời này, trong thương vụ của Lâm Khải Trạch chỉ có cô mới là kẻ đáng thương thôi.

Uyển Dư thấy Nhược Vũ nói có lý, hôm ở cô nhi viện cô đã thấy thái độ của Triệu Phi không bình thường, em họ hợp tác với ông ta sẽ khiến Tiểu Vũ không được nhắm mắt yên nghỉ.

-Được, tôi sẽ lấy thư mời giúp cô nhưng đừng làm gì quá đáng.

Tối nay đến chỗ tôi mà lấy.

Ba của Giai Kỳ là một trong những cổ đông của Lâm Thị, việc ký hợp đồng lần này sẽ không thiếu sự có mặt của ông.

Nên việc lấy một thư mời đối với ông không khó.

Chuyện thư mời đã giải quyết xong, việc của cô bây giờ là xin nghỉ phép sáng mai để tới đó.

Nhược Vũ quay trở lại chỗ ngồi, tiếp tục làm cho xong công việc của mình.

Bống bụng của cô truyền đến từng cơn đau nhói, mới đầu là cách vài giây một lần rồi liên tục kéo đến khiến cô trụ không nổi nữa.

Lúc này nhân viên đi ăn trưa xong đã quay trở lại, thấy cô gục xuống sàn liền tiến lên hỏi han.

-Cô Châu, cô không sao chứ?

-Cô Châu...?

Nhược Vũ không trả lời làm họ hơi lo lắng, lúc này Giang Hạ Vân cũng đi vào, thấy cô ôm chặt bụng không rời, cánh môi nhợt nhạt, trán rỉ mồ hôi ướt đầm cô liền gấp gáp bấm số gọi cấp cứu, lúc đợi điện thoại còn không quên gọi người kế bên.

-Nhanh, đưa cô ấy xuống tầng trệt.

Triệu chứng này có thể là bị viêm loét dạ dày, Hạ Vân đã từng trải qua nên hiểu rõ nó nguy hiểm như thế nào.

Một nam nhân viên bế Nhược Vũ lên chạy ra khỏi phòng, cả căn phòng nhốn nháo cực kỳ hỗn loạn.

Lâm Nhất Phàm cũng vừa mới ra ngoài trở về, thấy đằng kia xôn xao cũng đứng lại quan sát xem đang xảy ra chuyện gì.

Một lúc sau hắn thấy một nhân viên bế thêm một người tất tả chạy ra, nhìn kỹ đó chính là Nhược Vũ, hắn dồn hết lực chân tiến nhanh tới hỏi.

-Có chuyện gì vậy?

-Hình như cô ấy bị viêm loét dạ dày rồi thừa giám đốc.

Trán Lâm Nhất Phàm nhăn lại, hắn đưa tay trực tiếp cườ□ người từ tay nam nhân viên kia rồi chạy xuống thang cuốn.

Từ Khôn cũng chạy theo sau gọi với theo.

-Chúng ta có cần gọi cấp cứu không giám đốc?

-Lái xe tới đây nhanh lên.

Lâm Nhất Phàm lớn tiếng làm Từ Khôn cũng giật mình, anh vội chạy đi lấy xe trước khi hắn

nổi cơn thịnh nộ.

Nhược Vũ trong vòng tay Lâm Nhất Phàm khẽ rên rỉ, cô không còn mở nổi mắt để nhìn xung nữa, chỉ biết hắt tên là Lâm Nhất Phàm mà thôi.

Bụng cô đau đến mức đầu óc trở nên trống rỗng, bàn tay co vấp chẳng biết bấu víu vào đâu.

Lâm Nhất Phàm ôm cô vào lòng, nắm tay cô thật chặt, đồng tử co rút lại khẽ an ủi cô.

-Ráng chịu thêm chút nữa sắp tới bệnh viện rồi.

Nhược Vũ cắn chặt răng mình, lả người vì cơn đau thấu gan ruột.

Lâm Nhất Phàm lo lắng tột độ, hắt giục Từ Khôn mặc kệ đèn đỏ, làm mọi cách để tới bệnh viện nhanh nhất có thể.

Từ Khôn đổ mồ hôi lạnh, đạp chân ga lao ùt trên đường bỏ qua mấy cái đèn đỏ, anh có thể nghe thấy sau lưng mình tiếng còi xe của cảnh sát đang đuổi theo.

Nhược Vũ được đưa lên cáng của bệnh viện, Lâm Nhất Phàm cũng vội vã chạy theo.

Đến cửa phòng cấp cứu y tá không cho hắt đi vào.

Lâm Nhất Phàm ngồi thụp xuống ghế, đôi mắt hắt khoá lại trên cánh cửa kia, hai tay vô thức siết thành nắm đấm.

Châu Nhược Vũ, cô nhất định không được bị sao đó.

Không hiểu sao hắt thấy ngực mình cũng nhói lên như thể mình là người nằm trong kia chứ không phải là cô ấy.

Cảm giác này chân thực tới nỗi hắt nghĩ hắt đang mơ.

Cảm giác này khi biết Giai Kỳ bị thương hắt không hề có.

Lâm Nhất Phàm không muốn mẹ mình lo lắng nên tạm thời không cho ai biết, đợi cô tỉnh lại sẽ tính sau.

Hai tiếng ngồi ở hàng ghế chờ, Lâm Nhất Phàm cứ đi đi lại lại không yên.

Y tá nào trở ra hắt cũng chặn lại hỏi.

Thêm một giờ đồng hồ nữa cánh cửa lạnh lẽo kia phòng cấp cứu cũng mở ra.

Lâm Nhất Phàm vội vàng chạy tới bên giường bệnh.

Tay Nhược Vũ găm kim tiêm truyền nước cả hai bên, môi cô trắng bệch không còn chút máu.

Hắt hoảng loạn gào lên với bác sĩ.

-Sao cô ấy lại thành ra thế này?